РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

15 ноември 2007 година *

По дело C-162/06

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Tribunal Supremo (Испания) с акт от 7 март 2006 г., постъпил в Съда на 27 март 2006 г. в рамките на производство по дело

International Mail Spain SL, по-рано TNT Express Worldwide Spain SL,

срещу

Administración del Estado,

Correos,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann (докладчик), председател на състав, г-н A. Tizzano, г-н R. Schintgen, г-н A. Borg Barthet и г-н M. Ilešič, съдии,

* Език на производството: испански.

генерален адвокат: г-н M. Poiares Maduro,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 март 2007 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за International Mail Spain SL, от адв. R. Ballesteros Pomar, abogada,

— за испанското правителство, от г-н F. Díez Moreno, в качеството на представител,

— за белгийското правителство, от г-жа A. Hubert, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н R. Vidal Puig и г-н K. Simonsson, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 8 май 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, параграф 2 от Директива 97/67/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 1997 година относно общите правила за развитието на вътрешния пазар на пощенските услуги в Общността и за подобряването на качеството на услугата (ОВ L 15, 1998 г., стр. 14; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 3, стр. 12).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между International Mail Spain SL (наричано по-нататък „International Mail“), по-рано TNT Express Worldwide Spain SL, от една страна и от друга — Administración del Estado и Correos, по повод решението на Secretaría General de Comunicaciones (Ministerio de Fomento) (Генерална дирекция „Комуникации“ при Министерство на инфраструктурата и комуникациите, наричана по-нататък Генерална дирекция „Комуникации“) от 16 юни 1999 г., с което се налага санкция на International Mail, затова че предоставя пощенски услуги, резервирани за оператора, доставчик на универсалната пощенска услуга, без негово разрешение.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Според член 1 от Директива 97/67, тя установява общи правила относно предоставянето на универсална пощенска услуга в Европейската общност и критериите, определящи услугите, които могат да бъдат резервирани за доставчиците на универсалната услуга.

4 Съгласно член 3, параграф 1 от посочената директива държавите-членки следят за това потребителите да се ползват от правото на универсална услуга, която съответства на непрекъснатото предоставяне на пощенски услуги с определено качество във всички места на територията им, на цени, достъпни за всички потребители. Според параграф 7 от посочения член универсалната услуга обхваща както националните, така и международните услуги.

5 Член 7 от същата директива, включен в глава 3 от нея, озаглавена „Съгласуване на услугите, които могат да бъдат резервирани“, гласи:

„1. До степента, необходима, за да се гарантира поддържането на универсалната услуга, услугите, които могат да бъдат резервирани от всяка държава-членка за доставчика/доставчиците на универсалната услуга са събирането, сортирането, транспортирането и доставката на вътрешните кореспондентски пратки, независимо дали се касае за ускорена доставка или не, чиято цена е пет пъти по-ниска от обществената тарифа, прилагана за кореспондентска пратка от първото теглово стъпало от най-бързата стандартизирана категория, когато такава категория съществува, при условие че тяхното тегло е по-малко от 350 грама. […]

2. До степента, необходима, за да се гарантира поддържането на универсална услуга, презграничната [другаде в текста: „международната“] поща и пряката пощенска реклама могат да бъдат резервирани в рамките на ограниченията на цената и теглото, определени в параграф 1.

3. Като допълнителна мярка, насочена към доизграждането на вътрешния пазар на пощенски услуги, Европейският парламент и Съветът, най-късно до 1 януари 2000 г. и без да се накърняват компетенциите на Комисията, вземат решение относно по-нататъшното прогресивно и контролирано либерализиране на пазара на пощенските услуги, по-конкретно с оглед на либерализирането на презграничната поща и на пряката пощенска реклама, както и за едно

по-нататъшно преразглеждане на ограниченията на цената и теглото, считано от 1 януари 2003 г., като се отчита развитието, по-специално икономическо, социално и технологично развитие, което е до тази дата, а също така като се отчита и финансовото равновесие на доставчика/доставчиците на универсалната услуга, с оглед на по-нататъшното преследване на целите на настоящата директива.

[…]“

6 Съображения 16 и 17 от Директива 97/67 гласят:

„(16) като имат предвид, че поддържането на съвкупност от тези услуги, които могат да бъдат резервирани, съобразно правилата на Договора [за ЕО] и без да се засяга прилагането на правилата за конкуренция, изглежда оправдано, за да се осигури функционирането на универсална услуга в условията на финансово равновесие; […]

[…]

(19) като имат предвид, че е основателно временно да се разреши пряката пощенска реклама и презграничната поща да могат да се резервират в рамките на предвидените ограничения за цена и тегло; […]“.

7 Директива 97/67 влиза в сила на 10 февруари 1998 г. и в съответствие с член 24, първа алинея от нея предоставеният на държавите-членки срок за нейното транспониране изтича на 10 февруари 1999 г.

8 Член 1, точка 1 от Директива 2002/39/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 10 юни 2002 година за изменение на Директива 97/67/ЕО относно по-нататъшното отваряне на пощенските услуги в Общността за конкуренция (ОВ L 176, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 4, стр. 178) заменя член 7 от Директива 97/67 със следния текст:

„1. До степента, която е необходима, за да се гарантира поддържането на универсалната услуга, държавите-членки могат да продължават да запазват [другаде в текста: „резервират“] услуги за доставчик или доставчици на универсалната услуга. Тези услуги се ограничават до събирането, сортирането, пренасянето и доставянето на вътрешни пощенски пратки и входяща международна кореспонденция чрез бърза или обикновена поща в рамките на посочените по-долу тегловни и ценови граници. Границата за тегло е 100 грама, считано от 1 януари 2003 г., и 50 грама, считано от 1 януари 2006 г. Тези тегловни граници не се прилагат, считано от 1 януари 2003 г., ако цената е равна или е три пъти по-висока от обществената тарифа за пощенска пратка от първа тегловна категория на най-бързата пощенска категория, и, считано от 1 януари 2006 г., ако цената е равна или е два и половина пъти по-висока от съответната тарифа.

[…]

До степента, която е необходима, за да се гарантира предоставянето на универсалната услуга, пряката пощенска реклама може да остане запазена [другаде в текста: „резервирана“] в рамките на същите граници за тегло и цени.

До степента, която е необходима, за да се гарантира предоставянето на универсалната услуга, например, когато определени сектори на пощенската дейност са вече либерализирани или поради специфичните особености на пощенските услуги на държава-членка, изходящата международна поща може да остане запазена в рамките на същите граници за тегло и цени.

[…]

3. Комисията ще направи перспективно проучване, в което ще даде оценка за последиците от пълното осъществяване на вътрешния пазар на пощенски услуги през 2009 г. върху универсалната услуга във всяка държава-членка. Въз основа на заключенията от проучването Комисията следва да представи на Европейския парламент и на Съвета до 31 декември 2006 г. доклад, придружен от предложение, което в зависимост от случая да потвърди 2009 г. като дата за пълното осъществяване на вътрешния пазар на пощенските услуги или да определи друга евентуална стъпка в светлината на заключенията от проучването.“

9 Съображения 15—17, 20, 22 и 23 от Директива 2002/39 имат следния текст:

„(15) Целесъобразно е да се гарантира, че следващите етапи на отваряне на пазара ще бъдат едновременно съществени по своето естество и практически осъществими от държавите-членки, като същевременно се гарантира приемствеността на универсалната услуга.

(16) Общите намаления до 100 грама през 2003 г. и до 50 грама през 2006 г. на тегловната граница за услугите, които могат да се запазват за доставчиците на универсална услуга, в съчетание с пълното отваряне за конкуренция на изходящата международна поща, с евентуални изключения, доколкото това е необходимо за гарантиране на предоставянето на универсалната услуга, представляват сравнително прости и контролирани, но въпреки това съществени по-нататъшни етапи.

(17) […] пратките от изходяща международна кореспонденция с тегло под границата от 50 грама представляват средно около 3 % от общите приходи от пощенски услуги на доставчиците на универсалната услуга.

[…]

(20) Изходящата международна поща представлява средно 3 % от общите приходи от пощенски услуги. Отварянето на тази част от пазара във всички държави-членки, с необходимите изключения с оглед да се гарантира предоставянето на универсалната услуга, би позволило на различни пощенски оператори да събират, сортират и пренасят цялата изходяща международна поща.

[…]

(22) Понастоящем определянето на график за по-нататъшните стъпки, насочени към пълното осъществяване на вътрешния пазар на пощенски услуги, е важно както за жизнеспособността на универсалната услуга в дългосрочен план, така и за по-нататъшното развитие на съвременни и ефективни пощенски служби.

(23) Целесъобразно е да продължи да се предоставя на държавите-членки възможността да запазват определени пощенски услуги за техния доставчик или доставчици на универсална услуга. Тези разпоредби ще позволят на доставчиците на универсалната услуга да завършат процеса на приспособяване на дейността и на човешките си ресурси към условията на по-голяма конкуренция, без да се нарушава финансовото им равновесие, и следователно без да се застрашава гарантираното предоставяне на универсалната услуга.“

10 Директива 2002/39 влиза в сила на 5 юли 2002 г. и предоставеният на държавите-членки срок за нейното транспониране изтича на 31 декември 2002 г.

Национална правна уредба

11 Директива 97/67 е транспонирана в испанската правна уредба със Закона за универсалната пощенска услуга и за либерализирането на пощенските услуги (Ley 24/1998 del Servicio Postal Universal y de Liberalización de los Servicios Postales) от 13 юли 1998 г. (наричан по-нататък „Закон 24/1998“). В съответствие с член 18, параграф 1, B) от този закон, в редакцията му към момента на настъпването на обстоятелствата по главното производство:

„Предоставянето на следните услуги, спадащи към универсалната пощенска услуга, е резервирано само за оператора, на който е възложено предоставянето на универсалната пощенска услуга съгласно член 128, параграф 2 от Конституцията и при установените в следващата глава условия, а именно:

[…]

B) Международната пощенска услуга за входящи и изходящи писма и пощенски карти в тегловните и ценови граници, установени в точка Б). За целите на настоящия закон международната пощенска услуга означава пощенска услуга от или с местоназначение за други държави.“

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

12 International Mail предоставя изходящи международни пощенски услуги за пощенски карти в основните испански туристически обекти. За тази цел то поставя пощенски кутии в хотелите, къмпингите, жилищните сгради, супермаркетите и т.н., в които потребителите могат да пускат пощенските си карти, предназначени за чужбина, след като са поставили върху тях стикери, които могат да закупят от местата за продажба на посочените карти.

13 Генерална дирекция „Комуникации“ счита, че тази услуга съставлява тежко административно нарушение, предвидено в разпоредбите на член 41, параграф 3, буква а) във връзка с параграф 2, буква б) от Закон 24/1998, състоящо се в „предоставяне на пощенски услуги, резервирани за оператора — доставчик на универсалната пощенска услуга, без неговото разрешение, което застрашава предоставянето на услугата от последния.“

14 С решението си от 16 юни 1999 г. генерална дирекция „Комуникации“ налага на International Mail глоба в размер на 10 милиона ESP и му разпорежда да спре да предлага и предоставя пощенски услуги от вида на резервираните за оператора, оправомощен да осигурява предоставянето на универсалната пощенска услуга, както и да отстрани всички пощенски кутии и да премахне информацията за посочената услуга.

15 Тъй като Tribunal Superior de Justicia de Madrid отхвърля жалбата на International Mail срещу посоченото решение, като приема по-специално, че Закон 24/1998 съответства на Директива 97/67, дружеството подава касационна жалба пред препращащата юрисдикция.

16 Според него решението на спора по главното производство зависи в голяма степен от тълкуването, което следва да се даде на член 7, параграф 2 от Директива 97/67. В действителност в хипотезата, в която член 18, параграф 1, B) от Закон 24/1998 не е съобразен с формулираните в гореспоменатата общностна разпоредба условия, неспазването на такава национална норма от частните оператори не би могло да обоснове административно наказание от вида на наложеното на International Mail. Съмненията, които посочената юрисдикция има относно правилното тълкуване на член 7 от Директива 97/67, произтичат по-специално от новата редакция на този член, въведена с Директива 2002/39.

17 При тези обстоятелства Tribunal Supremo решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Дали член 7, параграф 2 от Директива 97/67 [...], който дава право на държавите-членки да включат международната поща сред резервираните пощенски услуги, позволява на посочените държави-членки да предвидят това резервиране само доколкото установят, че без него финансовото равновесие на доставчика на универсалната услуга е застрашено, или напротив — същите тези държави могат да осъществят резервирането с оглед на други съображения, сред които е целесъобразността и които са свързани с общото положение на пощенския сектор, включително съображението във връзка със степента на либерализиране на посочения сектор, която съществува към момента на взимане на решение за посоченото резервиране?“

По преюдициалния въпрос

По допустимостта

18 Испанското правителство счита, че преюдициалното запитване е недопустимо, тъй като на практика се отнася до действителността на национална разпоредба,

а не до тълкуване на общностна уредба. Всъщност поставяйки на Съда посочения въпрос, националната юрисдикция в действителност искала от него да прецени дали член 18, параграф 1, B) от Закон 24/1998 съответства на Директива 97/67 или тази национална разпоредба надхвърля наложените от тази директива граници.

19 В това отношение следва да се напомни, че в рамките на производството по член 234 ЕО Съдът не се произнася по съответствието на вътрешноправни норми с разпоредбите на общностното право (вж. по-конкретно Решение от 7 юли 1994 г. по дело Lamaire, C-130/93, Recueil, стр. I-3215, точка 10 и Решение от 19 септември 2006 г. по дело Wilson, C-506/04, Recueil, стр. I-8613, точка 34). Освен това в рамките на установената от посочения член система за съдебно сътрудничество националните разпоредби се тълкуват от юрисдикциите на държавите-членки, а не от Съда (вж. по-специално Решение от 12 октомври 1993 г. по дело Vanacker и Lesage, C-37/92, Recueil, стр. I-4947, точка 7, както и Решение по дело Wilson, посочено по-горе, точка 34).

20 За сметка на това Съдът е компетентен да предостави на националната юрисдикция всички насоки за тълкуване на общностното право, които ще ѝ позволят да прецени съответствието на нормите на вътрешното право с общностната правна уредба (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело Lamaire, точка 10 и Решение по дело Wilson, точка 35).

21 Следователно доводите на испанското правителство трябва да бъдат отхвърлени, още повече че поставеният от препращащата юрисдикция въпрос изрично се отнася до тълкуването на разпоредба от общностното право.

22 Испанското правителство поддържа също, че преюдициалното запитване било недопустимо, тъй като било лишено от полезно действие и формулирано

хипотетично. В действителност Съдът можел да се произнесе само абстрактно и общо относно основателността на резервирането на международната поща за оператора, на който е възложено предоставянето на универсалната пощенска услуга, но не можел да прецени дали такова резервиране, предвидено в член 18, параграф 1, B) от Закон 24/1998, е основателно или напротив — надхвърля наложените от член 7, параграф 2 от Директива 97/67 граници, тъй като такава преценка не попадала в обхвата на неговата компетентност.

23 В това отношение следва да се напомни, че в рамките на производството, въведено с член 234 ЕО, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на общностното право, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. по-конкретно Решение от 18 юли 2007 г. по дело Lucchini Siderurgica, C-119/05, все още непубликувано в Сборника, точка 43 и цитираната съдебна практика).

24 Освен това самото обстоятелство, че от Съда се иска да се произнесе по абстрактен и общ начин, не може да доведе до недопустимост на дадено преюдициално запитване. В действителност една от основните характеристики на установената от член 234 ЕО система за съдебно сътрудничество предполага Съдът да отговаря по-скоро по абстрактен и общ начин на поставения въпрос относно тълкуването на общностното право, докато препращащата юрисдикция следва да разреши спора, с който е сезирана, взимайки предвид отговора на Съда.

25 Ето защо преюдициалното запитване трябва да се счита за допустимо.

По същество

26 С въпроса си препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 7, параграф 2 от Директива 97/67 трябва да се тълкува в смисъл, че разрешава на държавите-членки да резервират международната поща за доставчика на универсалната пощенска услуга само доколкото установят, че при липса на такова резервиране финансовото равновесие на последния е застрашено, или за да се обоснове посоченото резервиране, са достатъчни други съображения, които са свързани с общото положение на пощенския сектор, включително само съображения за целесъобразност.

27 Член 7, параграф 2 от Директива 97/67 позволява на държавите-членки да продължат да резервират международната поща за доставчика на универсалната пощенска услуга при определени граници на цената и теглото, „до степента, необходима, за да се гарантира поддържането на универсална услуга“. Освен това според параграфи 1 и 2 от посочения член същото условие се прилага за възможността при определени граници на цената и теглото да се резервират за доставчика на универсалната пощенска услуга събирането, сортирането, транспортирането и доставката на вътрешните кореспондентски пратки, както и пряката пощенска реклама.

28 Още в началото следва са се установи, че употребата на думата „необходима“ не допуска посоченото резервиране да бъде обосновано само със съображения за целесъобразност.

29 Мотивите, подбудили общностния законодател да предвиди възможността за такова резервиране, са изложени в съображение 16 от Директива 97/67, в съответствие с което „поддържането на съвкупност от тези услуги, които могат да бъдат резервирани, съобразно правилата на Договора и без да се засяга прилагането на правилата за конкуренция, изглежда оправдано, за да се осигури функционирането на универсална услуга в условията на финансово равновесие“.

30 В този контекст, що се отнася до пряката пощенска реклама и особено до международната поща, в съображение 19 от Директива 97/67 общностният законодател уточнява, че е „основателно временно да се разреши пряката пощенска реклама и презграничната поща да могат да се резервират […]“.

31 Следователно целта на член 7, параграф 2 от Директива 97/67 е да осигури поддържането на универсалната пощенска услуга, по-специално като ѝ се предоставят необходимите ресурси, за да може да функционира в условия на финансово равновесие.

32 Освен това подобно тълкуване се потвърждава и от обстоятелството, че съгласно член 7, параграф 3 от посочената директива финансовото равновесие на доставчика на универсалната пощенска услуга е един от основните критерии, които трябва да бъдат взети предвид от Парламента и от Съвета при тяхното последващо решение относно продължаването на прогресивното и контролирано либерализиране на пазара на пощенските услуги, по-специално с цел либерализирането на международната поща.

33 Критерият за финансово равновесие вече е бил взет предвид в практиката на Съда в областта на пощенските услуги преди влизането в сила на Директива 97/67, и по-специално във връзка с член 90 от Договора за ЕО (понастоящем член 86 ЕО).

34 Според посочената съдебна практика държавите-членки могат да предоставят на доставчик на универсалната пощенска услуга, в качеството му на предприятие, на което е възложено управлението на услуга от общ икономически интерес, изключителни права, които могат да ограничат и дори да изключат конкуренцията, доколкото това е необходимо, за да му позволят да осъществи задачата си от обществен интерес, и по-специално да се ползва от икономически приемливи условия (вж. Решение от 19 май 1993 г. по дело Corbeau, C-320/91, Recueil, стр. I-2533, точки 14—16).

35 В това отношение от същата съдебна практика произтича, че не е нужно да бъдат застрашени финансовото равновесие или икономическата жизнеспособност на предприятието, на което е възложено управлението на услуга от общ икономически интерес. Достатъчно е при отсъствие на спорните права да не е възможно изпълнението на възложените на предприятието конкретни задачи или запазването на тези права да е необходимо, за да се позволи на техния носител да осъществи задачите си от общ икономически интерес, които са му били възложени при икономически приемливи условия (Решение от 17 май 2001 г. по дело TNT Traco, C-340/99, Recueil, стр. I-4109, точка 54).

36 При тези условия Съдът е уточнил, че задължението на изпълнителя на тази задача да осигури услугите си в условията на икономическо равновесие предполага възможността за компенсиране между секторите с доходоносни дейности и секторите, които са по-малко доходоносни, и следователно обосновава ограничаване на конкуренцията от страна на конкретни предприятия на нивото на икономически доходоносните сектори (Решение по дело Corbeau, посочено по-горе, точка 17).

37 Тази съдебна практика относно първичното право е релевантна и в контекста на делото по главното производство, още повече че Директива 97/67 изрично и неколкократно посочва, че правилата на Договора трябва да бъдат спазвани при предоставянето на дадено изключително право.

38 Така член 4 от Директива 97/67 гласи, че „[в]сяка държава-членка определя, в съответствие с правото на Общността, задълженията и правата, наложени на доставчика/доставчиците на универсалната услуга и ги публикува“. В същия смисъл съображение 16 от същата тази директива, както и съображение 41, в съответствие с което последната „не засяга прилагането на правилата на Договора, и по-конкретно неговите правила относно конкуренцията и свободното предоставяне на услуги“, подчертават, че подобни правила, по-специално тези относно конкуренцията, трябва да бъдат спазвани.

39 От споменатата в точки 33—36 от настоящото решение съдебна практика относно първичното право е видно, че критерият за финансово равновесие на универсалната пощенска услуга може правомерно да бъде взет предвид от дадена държава-членка, когато тя реши да резервира международната поща, и както отбелязва генералният адвокат в точки 26—31 от заключението си, този критерий по принцип трябва да се прилага само относно услугите, които съставляват универсална пощенска услуга, а не за другите дейности, които доставчикът на тази услуга евентуално може да упражнява. В действителност е възможно последният да осъществява и други икономически дейности, които трябва да бъдат изключени от ползването на кръстосаните субсидии от резервираните услуги.

40 От съдебната практика обаче следва и че формулираното в член 7, параграф 2 от Директива 97/67 условие не може да бъде ограничено само до този финансов аспект, доколкото не може да бъде изключено, че съществуват и други съображения, поради които в съответствие с член 86, параграф 2 ЕО държавите-членки могат да решат да резервират международната поща, за да се осигури безпрепятственото осъществяване на специфичната задача, възложена на доставчика на универсалната пощенска услуга.

41 Съображения като целесъобразността, които са свързани с общото положение на пощенския сектор, включително съображението във връзка със степента на либерализирането му към момента на вземане на решение относно международната поща, обаче не са достатъчни, за да обосноват резервирането ѝ, освен ако липсата на такова резервиране би възпрепятствала осъществяването на универсалната пощенска услуга или ако резервирането е необходимо, за да може тази услуга да бъде предоставяна при икономически приемливи условия.

42 Поради това следва да се приеме за установено, че както текстът на член 7, параграф 2 от Директива 97/67, така и целта на тази разпоредба не допускат решението за резервиране на международната поща за доставчика на универсалната пощенска услуга да бъде обосновано само със съображения за целесъобразност.

43 Осъщественото с Директива 2002/39 изменение на член 7 от Директива 97/67 (наричана по-нататък „изменената Директива 97/67“), на което препращащата юрисдикция изрично се позовава, за да обоснове решението си да сезира Съда с преюдициално запитване, не обезсилва това тълкуване.

44 Действително следва да се припомни, че член 7, параграф 1, четвърта алинея от изменената Директива 97/67 гласи, че „[д]о степента, която е необходима, за да се гарантира предоставянето на универсалната услуга, например, когато определени сектори на пощенската дейност са вече либерализирани или поради специфичните особености на пощенските услуги на държава-членка, изходящата международна поща може да остане запазена в рамките на същите граници за тегло и цени“.

45 Както посочва Комисията на Европейските общности в писменото си становище, по-специално от съображения 22 и 23 от Директива 2002/39 е видно, че член 7, параграф 1, четвърта алинея от изменената Директива 97/67, както и член 7, параграф 2 от Директива 97/67, имат за цел да не се нарушава финансовото равновесие на универсалната пощенска услуга и следователно да не се застрашава гарантираното предоставяне на тази универсална услуга.

46 Освен това, както също посочва Комисията, би било в противоречие с целта на Директива 2002/39 за продължаване на прогресивното и контролирано отваряне на пощенските услуги за конкуренцията член 7, параграф 1, четвърта алинея от изменената Директива 97/67 да се тълкува в смисъл, че увеличава предоставената на държавите-членки свобода на действие.

47 Както посочва генералният адвокат в точка 36 от заключението си, всъщност съображение 16 от Директива 2002/39, в съответствие с което „пълното отваряне за конкуренция на изходящата международна поща, с евентуални изключения, доколкото това е необходимо за гарантиране на предоставянето на универсалната услуга, представлява[…] сравнително прост[…] и контролиран[…], но въпреки това съществен[…] по-нататъш[ен] етап“, разглеждано във връзка със съображения 15, 17 и 20 от същата директива, изяснява характера на изключение на възможността да се резервира изходящата международна поща, както е предвидено в член 7, параграф 1, четвърта алинея от изменената Директива 97/67.

48 Поради това, както отбелязва генералният адвокат в точка 33 от заключението си, дадените в член 7, параграф 1, четвърта алинея от изменената Директива 97/67 примери представляват само указания, които могат да направляват преценката относно предоставянето на специалните права на доставчика на универсалната пощенска услуга, каквото е резервирането на доставката на международната поща, без да могат да бъдат от естество да повлияят на тълкуването, което следва да се даде на член 7, параграф 2 от Директива 97/67.

49 Що се отнася до тежестта на доказване на необходимостта международната поща да се резервира за доставчика на универсалната пощенска услуга с оглед поддържането на тази услуга, от текста на член 7, параграф 2 от Директива 97/67 произтича, че тази тежест на доказване пада върху държавата-членка, която използва тази възможност за резервиране, или евентуално върху съответния доставчик. Това тълкуване е подкрепено от обстоятелството, че в рамките на член 86, параграф 2 ЕО държавата-членка или предприятието, които се позовават на тази разпоредба, трябва да докажат, че условията за прилагането ѝ са изпълнени. (Решение по дело TNT Traco, посочено по-горе, точка 59).

50 Предвид всички предходни съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 7, параграф 2 от Директива 97/67 трябва да се тълкува в смисъл, че той разрешава на държавите-членки да резервират международната поща за доставчика на универсалната пощенска услуга само ако установят, че:

— липсата на такова резервиране би възпрепятствала осъществяването на универсалната услуга или

— резервирането е необходимо, за да може тази услуга да се осъществи при икономически приемливи условия.

По съдебните разноски

51 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 7, параграф 2 от Директива 97/67/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 1997 година относно общите правила за развитието

на вътрешния пазар на пощенските услуги в Общността и за подобряването на качеството на услугата трябва да се тълкува в смисъл, че разрешава на държавите-членки да резервират международната поща за доставчика на универсалната пощенска услуга само ако установят, че:

— липсата на такова резервиране би възпрепятствала осъществяването на универсалната услуга или

— резервирането е необходимо, за да може тази услуга да се осъществи при икономически приемливи условия.

Подписи